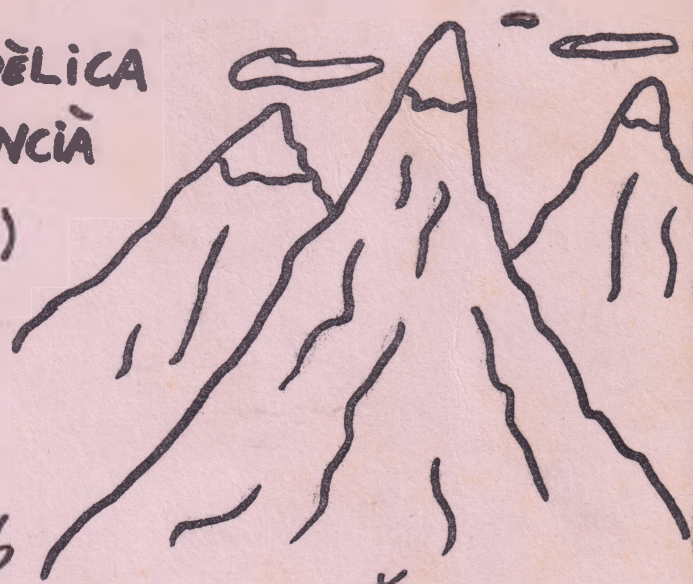

AL CIM

REVISTA PSIQUEDÈLICA
DEL PAÍS VALENCIÀ

(i d'on siga necessari)

Des de les
altures
es veu tot
molt més
clar"

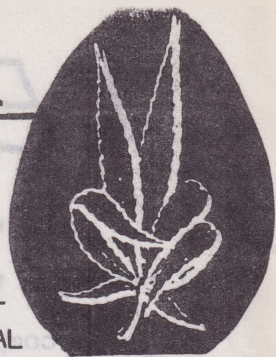
número 1 - tardor 1980

DEDICADA A...

... tots els fills que han d'explicar als seus pares què és l'herba; a tots els pares als seus fills què és l'herba; a totes les companyes que han d'explicar als companys el que no és l'herba; a tots els companys que han començat a fumar abans de fer-se companys; als qui han començat després; a tots els que fumen i corren el risc de no ser companys; a tots aquells que una volta en la vida han fumat massa; a tots els que han venut herba sense traure un baral; a tots els que volguessen però no gosen; als qui sempre tenen foc; als qui ofereixen calades pel carrer; a tots els que mai no fumaran i perden alguna cosa; als qui no fumen i estan bé igualment; als qui fumen contínuament sense saber per què; als qui saben per què i no tenen altra cosa millor a fer; a tots els que tenen por; als qui mai no tenen prou; a tots aquells que fumen i no els fa res; als qui creuen que no els fa res; a tots els que no saben rullar, amb molts besets; a tots els que es punxen i voldrien estar millor; als venedors d'heroïna, per a que canvien d'ofici abans que la gent els expulse; a tots els freaks pintats escampats al llarg dels carrers del món; als qui contenen històries meravelloses entre núvols de fum; als qui envien bones vibracions; als qui diuen que les vibracions no existeixen i també les envien bones; a tots els que omplen amb música i poesia les sestres, els matins i els tendres besos nocturns dels innumerables grups de germans freaks disseminats per les grises metròpolis occidentals.

EDITORIAL

(o el que siga)

o anem a dir qui som, perquè no volem caure en -
rotagonismes imbècils. A més, ens agrada la clan-
estinitat. Tampoc no anem a explicar de què va "AL
IM", perquè a la vista està, i la millor opinió sobre la revis-
la serà la teua una volta l'hages llegida. A qui ens dirigim ?
tampoc no ho tenim massa clar.

La veritat és que açò de fer un editorial té els seus co--
llons. Si no estàs cec/-ga o no ets molt pobre d'esperit, ja te
l'hauràs adonat de per a on anem

Què volem?

Volem que la psiquedèlia isca de les catacumbes on la té -
oterrada la dictadura de la "normalitat" establerta (agafeu eixa!)

Voldríem, volem una societat on la llibertat total siga la
base de la convivència (utòpics? Sí, gràcies)

Troblem imprescindible la convergència de tots els moviments
radicals en una lluita conjunta, capaç de fer caure d'una puta
egada el sistema de vida que el Capital, l'Estat i les Multina
cionals ens imposen. Feministes, comunistes, homosexuals, lliber
aris, ecologistes, lesbianes, autònoms, psiquiatritzats, "terro
istes", psiquedèlics, marginats i lluitadors/-res de tot tipus,
primits en general, tots junts, en bloc, sense que la lluita -
particular" o "sectorial" de cadascú ens impedisca una visió -
lobal del canvi que hem de fer possible. I ahí, la psiquedèlia
el moviment psiquedèlic tenen alguna cosa a dir. "AL CIM" ix
l carrer responent a eixa necessitat. Extracta, ja sabreu, d'una
revista psiquedèlica", i serà per tant la psiquedèlia (del grec
pique - "ment, esperit"; delos - "desvetllar"), eixa gran obli
ada, el nostre camp d'actuació fonamental, sense que això vull
a dir que estem tabcats a cap cercle viciós. Ningú no ens pot
cusar de sectarisme perquè treballem un camp específic. I si -
hs acusen és el seu problema.

Desgraciadament ens ha faltat ací -com tantes coses!- una
cultura de les drogues psiquedèliques": darrerament els esfor-
bs conjunts de la policia, -4- les altes finances i la moral

burguesa estan conseguint obstaculitzar seriosament l'aprovisionament de "drogues suaus", tot afavorint així la difusió d'herofina (la dreta i l'estat capitalista hi són interessats) entre els lluitadors i proletaris menys preparats per a distingir entre substàncies lleugeres i fortes o enganyats pel conte burgés segons el qual "totes les drogues són iguals". És absolutament necessària (és una exigència històrica) la consolidació d'un moviment psíquedèlic revolucionari, contra cultural, que lluite amb alternatives frint a la lògica i els necanismes de la racionalitat eficaç, productiva i "desarrollista" de la nova nurgesia internacional.

Veiem amb optimisme el naixement de noves formes de lluita al País Valencià:

encara queden i -
eixir), ressorgi-
homosexual, Front
lista, etc. I
per saludar una a
duu un temps al -
destina, com noe-

Abans hem -
tes". Pensem que
sap què vol dir -
la d'autonomia -
quem la paraula,
NISME en la seua
oposada a tot el

MAULETS (els que -
els que tornaran a
ment del moviment
d'Esquerra Naciona
aprofitem l'ocasió
publicació que ja
carrer i és clan--
altres: EL VITET.
parlat de "comunis-
la gent del VITET
comunisme quan par
obrero. Reivindi--
el concepte COMU--
accepció original,
que signifiqui au-

toritarisme, burocràcia, centralisme, etc. L'emancipació dels -
oprimits serà obra dels oprimits mateixos.

Creiem (encara!) en la Revolució, però Revolució Total, no
només política o econòmica. Revolució sexual, ecològica, antipa
triarcal, QUOTIDIANA. Revolució en les relacions interpersonals.
Revolució no sols de les "masses", sinó també individual, subjec
tiva. TEUA. La revolució, entera't ja, comença per tu mateix/-a.
I la psíquedèlia és - o pot ser - l'arma o instrument de la teua
revolució personal. Almenys pot ajudar-t'hi decisivament.

Perquè senyors, psíquedèlia no és eixir el dissabte de fes
ta, fumar-se una porros amb cara d'èxtasi i tornar els dilluns

a la feina sense que res no haja canviat en la teua vida "normal" (?). Això és fer terrorisme amb porros. Psiquedèlia és tota una forma de veure el món, de concebre l'existència. Si encara no comprens molt bé què és el que volem dir, ja aniràs -- adonant-te amb la lectura d'AL CIM. Tampoc no et vindria malament consultar la secció de Bibliografia (pàgs 56 - 57). I sobretot, si no saps fumar porros, no fumes. O intenta aprendre, persevera. ("a mi la primera vez tampoco me colocó")

Entenem psiquedèlia com a sinònim de desalienació i lucidesa. Recordem les paraules del gran embadalit, Antonin Artaud:

" admés o no admés, conscient o inconscient, l'estat poètic, un estat transcendent de vida, és en el fons allò que la gent busca a través de l'amor, les drogues o la insurrecció "

(perquè no jugar els tres factors?)

Les generacions precedents també s'alçaren en lluita contra la violència brutal del Sistema.

Els derrotaren.

A nosaltres només ens resta aferrar-nos a una esperança: aprendre la lliçó,

lluitar lúcidament i lúdicament, amb voluntat de vèncer, però no demà ni el segle que vé, sinó vèncer ja, ara, avui, que la mateixa lluita siga la victòria,

lluitar vivint, gaudint, viure lluitant.

Lluita

i vida

i festa

unides per a sempre en la qüotidianeïtat dels nostres actes.

Encara és possible, en la dècada dels 80, viure (si bé cada volta més dificultosament). Però per viure cal lluitar. I gaudir. Nosaltres vivim. I ací està "AL CIM" per tal de demostrar-ho.

PERO... ¿PORQUÉ
SE DROGARÁ LA
JUVENTUD? ¿PORQUÉ
SERÁN TAN MALOS
LOS JÓVENES?
¿QUÉ LES HEMOS HECHO
NOSOTROS?
SEÑOR, SEÑOR...

MUCHACHA!!!

No dejes que te arrastren
a la corrupción!

Este es el lamentable
estado en que
puedes quedar si caes
al abismo sin fondo
de la DROGA! (Agh!)
Sé honesta de cuerpo
y alma!

INTRODUCCIÓ GENERAL

AL MÓN DE LES DROGUES

Intentem establir, amb aquesta "introducció" la lectura de molts llibres, i sintetitzar això més important i elemental d'un tema normalment el·ludit, manipulat i deformat pels ~~els~~ mitjans de comunicació al servei del Sistema del Capital.

DEFINICIO

Intenta buscar en qualsevol diccionari la parauleta: la manipulació, la ignorància i l'estupidesa hi campegen. Si preguntem als científics ja ens aproximem una mica, sobretot si eludim els sicaris del Sistema. Ja el 66 Delay definia la droga com " substància natural o sintètica capaç de modificar -- l'activitat psíquica." Més precisa, encara que menys sintètica és la que proposa Josep Laporte: "substància que, siga o no medicament, és utilitzada amb la intenció d'actuar sobre el sistema nerviós. a fi de conseguir un millor rendimeny intel·lectual o físic, amb la intenció d'experimentar noves sensacions o també amb la pretensió de modificar, se suposa que agradablement, l'estat psíquic de l'individu. En altres paraules, tota substància que siga utilitzada primordialment amb l'objectiu de conseguir una autogratisficació. Lamentablement, aquestes -- raonables definicions dels científics no són les que solen -- arribar al gran públic a través dels mitjans de comunicació -- de masses.

Més difícil és encara classificar-les. Hi han per a tots els gustos. Al final d'aquesta introducció, presentem un esquema que vol ser una síntesi de les classificacions més raonables que coneguem. En aquest treball seguirem la divisió -- més estesa (i més falsa): drogues legals i drogues il·legals (il·legals ací i ara), per a fer palesa la seua manca de jus-

EL PORRO ET COL·LOCA,
LES PORRES T'ATROFIEN

tificació des de qualsevol punt de vista. No obstant, un ---
punt on tothom es troba d'acord és la fonamental divisió ---
entre drogues dures i drogues suaus o lleugeres. Les darreres
(entre les quals estarien la marihuana i l'àcid) són inofen-
sives per a l'organisme, no creen dependència ni tolerància
(necessitat d'una dosi cada volta major per a obtenir els ma-
teixos efectes) i amplien el camp perceptiu. Les drogues du-
res (alcohol, tabac, heroïna, fàrmacs) són adictives, destros-
sen l'organisme, creen tolerància i redueixen l'experiència.

LES DROGUES LEGALS

Són les drogues
ciades per les multi
mitjans de comunica-
adequats (restaurant
punt final del camí
de les societats tradicionals i les drogues socials de la nos-
tra civilització de plàstic.

benefides d'Occident, poten-
nacionals i exalçades pels
ció. Tenen els seus temples
cafeteries,...) i són el --
entre les drogues sagrades

L'ALCOHOL

Droga genuïna de la societat occidental, és tan vell com
ella mateixa. La nostra és una autèntica "cultura del vi".

Hi han, d'entrada, dos mites a destruir: en primer lloc,
el suposat efecte estimulants. La hiperactivitat inicial que -
es veu en un individu sota els efectes de l'alcohol és deguda
simplement a la supressió de les funcions inhibidores habi--
tuals. Sollman, farmacòleg americà, ha descrit molt bé aquest
fenomen: "Les priemres funcions que es perden són els graus -
més aguts del judici, reflexió, observació i atenció, és a dir,
les activitats interioritzades en el procés educatiu i que --
constitueixen els elements de restricció que solen determinar
la conducta humana. El subjecte es deixa arrossegar per l'im-
puls del moment, sense reflexionar sobre les conseqüències --
i les seues expressions es tornen més lliures, assolint una -

LA REVOLUCIÓ
COMENÇA PER TU MATEIX/A

apariència de calor, de sentiment i d'inspiració". Després de l'estimulació inicial, una major dosi implica efectes depressius, que poden dur fins a la pèrdua de consciència. A nivell quantitatiu aquest procés està perfectament estudiat pel càlcul de percentatge d'alcohol en la sang.

de 10° L'altre mite és això de "el bon vi no fa mal". Un l. de vi^v conté 100 g. d'alcohol siga vi comú o el millor Burdeos. - L'alcohol provoca, a l'Estat espanyol, cada any, 36.000 ferits per accidents de tràfic i 150.000 laborals. És la tercera causa de mort.

CAFE

Les drogues del tipus cafeïna i semblants es troben pertot arreu del planeta i són conegudes per totes les cultures des dels temps més remots. Podem citar el té, originari de Assam (India), el mate d'Amèrica del Sud, el cacau, amb el qual els asteques preparaven fa segles el delitós xocolat calent (en arribar els espanyols penaren el seu ús amb l'excomunió), la cola, avui industrialitzada per conegudes multinacionals i, finalment, el café, petit arbre originari d'Etiòpia.

Una tassa de café conté una mitja de 0'10 a 0'20 g. de cafeïna (el te normal 0'05 g) La cafeïna és un excitant del sistema nerviós, estimula l'activitat mental i augmenta la resistència a la fatiga física i psíquica. Produeix una lleugera dependència, però només psicològica (NOTA: els cafés italians segueixen sent els millors)

TABAC

La història que contenen tots els llibres que parlen del tabac és falsa (el conte dels conqueridors espanyols i els indis fumant cilindres de tabac). Els taïns, grup ètnic de Cuba, celebraven la "cerimònia de la cojoba", on es fumava en una mena de pipa bifurcada (anomenada tabac) les fulles seques de la planta que avui nosaltres anomenem tabac barrejades amb les

**FEM DE LA NOSTRA VIDA
UNA FESTA REVOLUCIONÀRIA**

d'una planta al·lucinògena (*Datura arborea*). L'absorció produïa una embriaguesa durant la qual creien posar-se en contacte amb les divinitats.

El nostre tabac d'avui, sense *Datura* i totalment desaccralitzat, fou introduït a Europa al segle XVI i s'ha convertit en la droga per excel·lència de les societats industrials.

Anualment es produeixen tres bilions de cigarrets. El tabac conté un alcaloide actiu, la nicotina (0'01 - 0'02 g. per cigarret), que estimula les cèl·lules nervioses, pel que produeix un lleuger efecte tònic, però és una substància molt tòxica que crea dependència i el grau d'aquesta pot ser major encara que el de l'heroïna.

FÀRMACS

Els fàrmacs constitueixen autèntiques i perilloses drogues dures, i són el que hom diu la "segona generació" de les drogues familiars, socials i legals d'Occident.

Aquests productes, obtinguts per síntesi química i fabricats a gran escala per laboratoris multinacionals, es divideixen en - hipnòtics, - sedants i - excitants.

Entre els hipnòtics, en principi anti-insomni i cada volta més utilitzats com armes suïcides figuren els nombrosos derivats de l'àcid barbitúric (barbital, i composts)

Els barbitúrics actuen com a depressors de l'activitat del sistema nerviós: disminueixen l'agudesa mental, produeixen relaxació i, en dosis grans, pèrdua del coneixement i mort per paràlisi respiratòria. Per si faltara poc, creen una dependència física molt intensa, semblant a la de la morfina.

Altres tranquil·litzants són els neurolèptics (derivats de la fenotizina) i ansiolítics (meprobramat, "píldores de la felicitat", vàlium,...), que també produeixen dependència.

D'efecte contrari a les anteriors són les drogues inclo-

**LES DROGUES PSÍQUEDELIQUES
SÓN UN ARMA MÉS
CONTRA EL CAPITAL**

ses dins el grup de les amfetamines. Són d'origen químic, però existeix un alcaloide natural de composició semblant, la planta medecinal xinesa ma-huang (efedra) utilitzada contra l'asma.

L'amfetamina o benzedrina (fenil-etil-isopropilamina), començà a utilitzar-se a la Segona Guerra Imperialista, pels pilots que efectuaven raids aeris nocturns i prompte es popularitzà en Occident.

D'efectes semblants a la cafeïna, el poder és, tanmateix, molt més gran, i el seu ús prolongat pot crear estats d'ansietat i conduir a una psicosi crònica. El seu principal problema és l'alt grau de tolerància.

DROGUES IL·LEGALS

Presentades com a perillosos verins socials, com a drogue malefides, com a horribles drogues, simplement com "les drogues

Perquè a nivell jurídic només existeixen aquestes, les altres no ho són. La Llei de la Societat de les Drogues Legals contempla com a punibles els al·lucinògens, la marihuana, la cocaïna, l'opi i l'heroïna.

AL·LUCINOGENS

En realitat, el terme de drogues al·lucinògenes és incorrecte. Cert que aquestes substàncies provoquen al·lucinacions, és a dir, percepcions sensorials desproveïdes de tota causa exterior a l'individu. Però en general, qui les pren sap la causa primària de la visió, tant si està sacralitzada com si no. Per aquesta raó és avui més acceptat el terme de drogues psíquedèliques per a designar aquestes substàncies. Psíquedèliques, és a dir, capaces de produir alteracions de la percepció, degudes a un augment extraordinari del poder imaginatiu, capaces de produir estats semblants a les psicosis. D'ací que el modern interès per les substàncies psíquedèliques vaja molt relacionat amb l'avenç progressiu de la neurobiologia i psiquiatria (anti-).

PSIQUEDÈLIA ?
SÍ, GRÀCIES

a l'estudi científic dels mecanismes psíquics de l'individu.

"Potser si no tingueres tanta por de tornar-te boig o de perdre el teu cos, entendries aquest secret meravellós. Però hauràs d'esperar a perdre la teua por per a entendre el que vull dir".

C. Castaneda

Podem classificar les drogues

grans grups que resturals ben diferen-

1) Les drogues en certes societats - primer lloc el pejot petit cactus que viu

les altiplanícies mexicanes. Els Huichols i els Tarahumares, tribus que habiten aquestes regions, professen des de temps immemorials un culte a aquesta planta que, per les seues propietats al·lucinògenes ha estat elevada a la categoria de divinitat (Jículi), el que ha donat origen a una veritable religió que encara esc conserva ben viva. Els indis tallen la part superior, verda, en llesques que es poden consumir una volta - seques. El principal alcaloide del pejot és la mescalina (3, 4, 5, -trimetosifeniletilamina), aïllada en 1896 i sintetitzada en 1918. Els seus efectes psíquedèlics són semblants als de LSD: sensació d'absència de pes, despersonalització, alteració en la percepció del temps, alteracions visuals i al·lucinacions amb gran riquesa i varietat cromàtica. Però el viatge amb pejot és més "corporal" que el de LSD. La mescalina va fer la seua entrada, fa ja uns anys, en la societat literària i artística de la mà d'Artaud, Henri Michaux i Aldous Huxley - (ja en publicarem alguna coseta d'ells, tranquils)

La psilocibina (4-fosforil-N, N-dimetiltriptamina) és una altra droga sagrada. Es troba en diverses espècies de petits

LLIBERTAT
DROGUES PSÍQUEDÈLIQUES

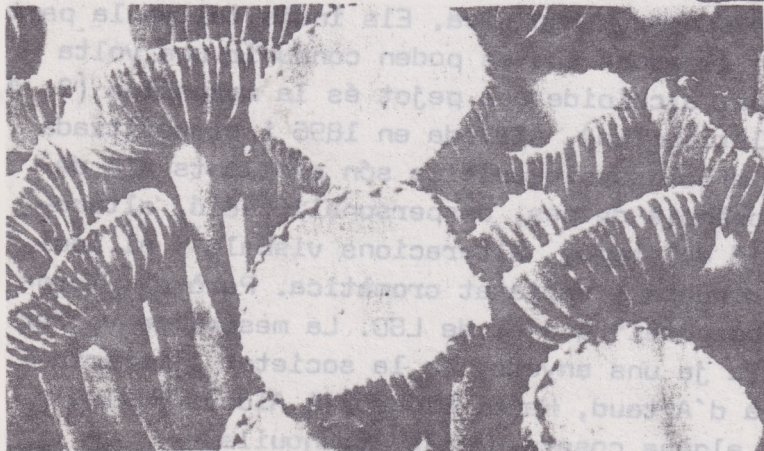
bolets "Psilocibe", sobretot "P. caerulescens", freqüent a l'estat mexicà d'Oaxaca. Els asteques els consumien en cultes i festes rituals, sota la denominació de "teonanacatl", q'siga, "carn divina". També els maies de Mèxic i Guatemala rendien culte a aquests bolets mil anys abans de la nostra era. Avui s'utilitzen amb fins adivinatoris, de curanderisme i de producció artística pels Mazateques, Zapotèques i altres grups indígenes mexicans.

L'ololiuqui és una altra planta sagrada de certes tribus mexicanes. Es tracta d'una planta anomenada "glòria del matí" (nom científic: Rivea corimbosa), els sements de la qual contenen alcaloides molt pròxims al LSD. Els efectes també són semblants.

El "yagé" (Banisteriopsis caapa) és una liana arborescent que viu a les selves de la conca superior de l'Amazones. Amb ell, els indis amazònics preparen uns beuratges al·lucinògens amb els quals intenten invocar els esperits

Xiqueta indígena sota els efectes del peiot. Els seus ulls ho diuen tot.

Psilocibina dient: menja'm!

per a pràctiques profètiques o terapèutiques. L'alcaloide d'aquesta planta és l'armina i el seu consum és prou perillós pel risc d'una sobredosi. W. Burroughs la va donar a conèixer fa uns anys en els mitjans intel·lectuals ianquis.

Les drogues sagrades fins ací citades no constitueixen més que alguns exemples

**PORRES, NO! PORROS SÍ!
DISFRUTA LA DIFERÈNCIA!**

de la infinitat de plantes màgiques que les societats tradicionals d'Amèrica, Asia, Àfrica i Oceania segueixen utilitzant -- avui dia. No passa això (excepte casos molt aïllats) amb les drogues sagrades de la nostra cultura. Ja no queden bruixes als nostres pobles, ja ningú no sap preparar filtres màgics amb mandràgores, amanites...

Dins la família botànica de les solanàcees algunes espècies assoliren gran reputació a l'Edat Mitjana. Són la mandràgora, la belladona, l'estràmoni, el jusquiam. Totes elles contenen alcaloides actius (atropina, hiosciamina, escopolamina;) amb els quals es preparaven els filtres i unguents que les bruixes utilitzaven per emprendre el viatge al sabbat.

La mandràgora, de virtuts conegudes des de temps remots, és una petita herba que creix en terrenys baixos, humits o -- inundats durant la tardor, a la Baixa Andalusia i Portugal. El rizoma i l'arrel tenen la forma com d'un homenet i això, unit a les seues propietats al·lucinògenes la va convertir durant -- segles en una autèntica planta sagrada que encarnava la imatge de l'espècie humana sorgida del fanc de la terra.

De la belladona, estràmoni, jusquiam, ruda borda, i tantes i tantes plantes màgiques que encara podem trobar per ahí, en parlarem més extensament i detallada als propers números de la nostra-teua-vostra revista.

Ara bé, menció especial mereix un conegut bolet de capell roig, motejat de nombroses taquetes blanques i sostingut per un esbelt peu de color blanc. És l'Amanita Muscària (anomenada popularment "reig bord", "oriol foll",...), freqüent als boscs de coníferes i fagedes d'Europa. Un dels noms comuns catalans de l'Amanita, oriol foll, vé del fet que a voltes aquest ocell en menja i sembla enfollir. Existeix també en català una expressió molt popular, fins i tot a nivell urbà, "estar tocat del bolet", l'origen de la qual va lligat al consum popular i ancestral -- d'amanites. Als pobles paleosiberians, les amanites arribaren a convertir-se en objecte de canvi per un ren; amb ella celebraven rites màgics que acabaven en autèntics psicodrames. L'acció psiquedèlica de l'amanita és deguda a una sèrie d'alcaloi-

LLUITEM PER LA
REVOLUCIÓ PSIQUEDÈLICA!

des; hi destaquen el muscimol i la bufotenina (present també al verí de gripau). A la cutícula de l'Amanita hi ha un altre alcaloide, la muscarina, perillossíssim; per això hom pela el bolet abans d'ingerir-lo, bé en infusió bé sec i reduït a pols, esnifant-lo. F. Moreau ens descriu els efectes: "l'intoxicat s'allega, es complau i es torna locuax; riu i canta, és a dir, presenta l'aspecte d'una felicitat embriaguesa. Més tard, vacil·la, cau i s'adorm profundament, com emborratxat. Sovint li fa mal el cap, en despertar. Quan se li demana que ens conte els seus records ens parla de somnis irisats, amb esplèndids focs d'artifici, l'encisador espectacle del firmament en flames, jocs de llums tintinejants, i ell mateix sent company de ruta dels estels.

«L'àcid (LSD) i els bolets al·lucinògens han de ser usats en el context d'una total lucidesa, de manera que condueixen a un esclatament del món quotidià, al qual esdevé un món de meravella i bellesa i misteri, quan l'experiència és d'que sempre hauria d'ésser» - A. Hurley -

El que podem anomenar "tercera generació de drogues psiquedèliques és representat per substàncies obtingudes per síntesi química (LSD, etc), encara que derivades d'alcaloides presents al món vegetal i coneguts pels seus efectes al·lucinògens molt de temps abans, principalment del "sègol banyut" i l'ololiuqui.

Tanmateix, l'amplitud del tema i la manca d'espai (l'àcid és tot un món) ens impedeixen

PSIQUEDÈLIA ÉS A INDIVIDU
COM MARXISME ÉS A SOCIETAT

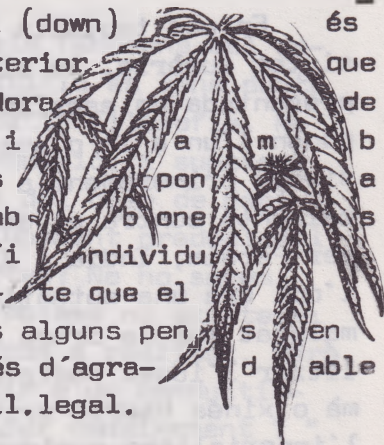
de tractar el tema com voldriem, i preferim deixar-lo íntegrament per al pròxim número.

LA PRINCESA CANNABIS

La marihuana (*Cannabis sativa*) és, sens dubte, avui en tot el món la més popular de les plantes psiquedèliques. Els xinesos ja la utilitzaven 3000 anys abans de la nostra era (v. "H²...") per als hindús i egipcis era una droga sagrada i els grecs també l'estimaven prou, però foren els àrabs els qui la popularitzaren durant els segles d'expansió islàmica (per a ells, substituïa l'alcohol, prohibit per l'Al Corà. En Amèrica fou introduïda des de temps remots per terres asiàtiques i, després, a través dels esclaus africans. És, doncs, una planta autènticament cosmopolita, el que determina que existesquen nombroses varietats, éssent les formes que viuen en països tropicals o subtropicals les que tenen un percentatge més alt de la resina responsable de les qualitats psiquedèliques. La substància psicoactiva principal s'anomena químicament delta-1-tetrahydrocannabinol o THC.

Els efectes són sobradament coneguts de tothom. Generalment hi ha un primer període d'excitació (high) en el qual és present una sensació de lleugeresa i subtilitat amb augment de lucidesa de la percepció. La segona fase (feeling) és més o menys al·lucinatòria: alteració de la percepció del temps i l'espai, colors més vius, estimulació de la memòria i de la imaginació, i gran hilaritat. L'últim estadi (down) és el del descens o la baixada: gran pau interior que pot terminar en una son intensa i reparadora de la qual hom desperta totalment recuperat i amb fam. Evidentment, aquest viatge-tipus resulta més agradable si es disposa d'un producte de qualitat no adulterat i amb bones condicions de l'entorn i psíquiques de l'individu.

Avui està científicament fora de dubte que el THC no crea cap dependència física i sols alguns pensen en una mínima dep. psicològica (per com és d'agradable l'experiència. Segueix sent, ací i ara, il.legal.

COCA

Es un petit arbust amb moltes fulles (elíptiques) i fruit rojos que viu en la cordillera dels Andes, on és coneguda de sempre per les poblacions indígenes. Hom mastega les fulles fent una bola en la boca, a la qual se l'afegeix cal viva o cendra. D'efectes estimulants i excitants, contribueix a suprimir les sensacions de fam, fred, sed i cansanci, és a dir, ajuda a suportar millor les dures condicions de vida de l'altiplà andí.

El seu alcaloide, la cocaïna, ve ser aïllat per Niemann en 1859 i fou utilitzat com anestèsic local, però també molts científics l'experimentaren sobre ells mateixos. Tal és el cas de S. Freud, qui va ser-ne asidu durant un cert temps. A la dècada dels 20 estava de moda en Europa; posteriorment va anar decaiguent, però en els darrers anys el seu consum ha tornat a pujar espectacularment. És la droga preferida de polítics i executius, car en oposició al "nirvana" de l'opi, tendeix més bé a una voluntat de poder i expressió enèrgica i triomfant.

Produeix una "marxa" eufòrica sense el nerviosisme de les amfetamines. El cocainòman se sent lúcid, vigorós i eficaç. Multiplica el desig sexual i prolonga i potencia el gaudiment eròtic. No crea dependència física, però és difícil de manejar. -- Existeix un cert perill de tolerància, de perforació del tabic nasal (després d'un període molt prolongat d'esnifar-ne) i de sobredosi si és injectada.

OPI I HEROÏNA

En uns taulells de 5000 anys d'antiguitat, descoberts en una ciutat sumèria, la planta productora d'opi, l'adormidera, és representada en escriptura cuneiforme per dos ideogrames que corresponen l'un a la planta i l'altre a l'alegria. L'adormidera, cultivada primerament a l'Àsia Menor i Egipte fou un dels primers calmants contra el dolor. Els grecs i els àrabs la difongueren per Pèrsia, India i Xina. Utilitzat durant tota l'Edat Mitjana, l'opi era una autèntica droga social en l'Europa del s. XVIII, malgrat ser la droga pròpia d'unes cultures que tendien a realitzar l'ideal budista del nirvana. Si Marx haguera esta musulmà o xinés hauria criticat la religió d'una altra manera. En fi, l'imperialisme occidental provocà les guerres de l'opi a Xina.

L'adormi-
dera és el "cas-
call", l'"herba
dormidora" o --
"pintacoques" --
en la tradició
popular catala-
na. Encara avui
en algunes zo--
nes de la nostra
nació es conser-
va la tradició

d'extraure el làtex de la planta i menjar-lo amb un granet d'anís o de fer "te de cascall" o posar el fruit de la planta sota el coixí del xiquet que no dorm.

El principal alcaloide de l'opi, és a dir, del suc lletós o làtex que s'extrau de la càpsula o fruit de la planta, és la morfina, aïllada en 1806, i a partir de la qual el químic alemany Dresser sintetitzà a principis de segle l'heroïna, sense adonar-se que acabava de descobrir la reina de les drogues dures de dècades posteriors. Tots els opiacis (opi, morfina, heroïna) són analgèsics; en general produeixen un estat de relaxació, indiferència, tranquil·litat, incapacitat de concentració i eu-fòria. Produeixen a la llarga una forta dependència i tolerà-ncia que es descobreix quan arriba el síndrome d'abstinència. - L'organisme humà actua llavors com si confonguera la droga amb un aliment: la reclama amb urgència. La dependència de l'heroï-na crea les condicions més avantatjoses per al traficant: li -- permet contar amb un mercat estable, controlable i reduït on po-den imposar-se preus elevats. Així, l'heroïna que es fabrica al Triangle de l'Opi s'hi ven a 500 pts el gram, que són 18000 en Europa.

Hom sent dir que "si els al·lucinògens foren les drogues imaginatives pròpies del romanticisme dels 60, l'heroïna representa el desencant dels 70". Però hem de ser conscients de que aquest "desencant" no és sols el producte d'una crisi de ci-vilització ~~se~~ precedents, sinó el resultat de la política del capital contra les substàncies psiquedèliques i el moviment ra-dical underground.

HISTÒRIA DEL CANNABIS

COM QUE LA HISTÒRIA ÉS LLARGA I LA REVISTA CURTA, ANIREM PUBLICANT EN CADA N^o UNS CAPÍTOLS DE L'APASSIONANT EVOLUCIÓ DEL CANNABIS A TRAVÉS DE TERRES, SEGLES I CULTURES

- Preliminar -

EN BUSCA D'UNA PARAULA A TRAVÉS DE DIFERENTS LENGUATGES

Les notícies més importants de cara a establir en quina cultura va ser utilitzat per primera vegada el Cannabis com a droga es troben en aquest article de SARA BENETOWA, de l'Institut de Ciències Antropològiques de Varsòvia, publicat el 1936

Després d'haver comparat les paraules que signifiquen cànem en indo-europeu, finés, turc, tàrtar i en els grups lingüístics semites, hom va arribar a la conclusió que, una volta apartats tots els termes prestats, només quedaven quatre grups per investigar:

- 1 - Sànskrit (" cana ")
- 2 - Eslau (" konopla ")
- 3 - Semita (" kannab ")
- 4 - Grec (" cannabis ")

En tots aquests llenguatges les paraules que signifiquen cànem tenen una arrel comuna: " kan ". Aquesta arrel, amb el doble significat de "cànem" i "canya" és pràcticament la mateixa en totes les llengües de l'antiguitat.

És fàcil demostrar que "canna" significa tant "cànem" e com "canya", però què significa "bis" ? La resposta no és di-

fícil de trobar si caiguem en el compte d'un interessant detall descobert en diversos textos semites de l'Antic Orient. Fixem-nos, per exemple, en el text original de l'Antic Testament i la seua traducció aramea, el "Targum Onculos". La paraula "kane" o "kene" a voltes apareix a soles, però a voltes unida a l'adjectiu "bosm" (en hebreu) o "busma" (en arameu), que significa fragant, olorós, aromàtic. Tant la bíblica "kane bosm" com l'aramea "kene busma" signifiquen "cànem". L'evolució lingüística del terme en qüestió condueix a la formació de l'únic terme "kanabos" o "kanbos". Se'l troba al Mishna, col·lecció de lleis tradicionals hebraiques que conté nombrosos elements arameus. L'extraordinària semblança entre el "kanbos" semita i el "cannabis" escita em va dur a suposar que la paraula tenia un origen semita. Aquestes discussions etimològiques són paral·leles als arguments trets de la història. Els escites iranís estaven probablement relacionats amb els medes, veïns dels semites i que pogueren assimilar fàcilment la paraula usada per al cànem. Els semites pogueren exportar-la durant llur migració a través de l'Àsia Menor. Tenint en compte l'element matriarcal de la cultura semita, em sent obligada a creure que Àsia Menor fou el punt original d'expansió tant de la societat basada en el cercle matriarcal com de l'ús massiu del haixix.

Cerquem els factors que pogueren contribuir al començament de l'ús massiu de haixix al cercle matriarcal. Un element important és que durant la preparació de la fibra i la collita la forta olor intoxicava els treballadors. Segons antics costums que han sobreviscut fins avui, tots els treballs relacionats amb el cànem es fan de manera col·lectiva. Des de l'antiguitat s'ha considerat la collita de cànem com una festa, especialment per als joves. En molts països la collita és una mena de reunió on els invitats, amb o sense màscares, porten tota classe de regals per als treballadors. Hi veiem una connexió òbvia amb les societats masculines secretes del cercle matriarcal, en les quals hi havia un ús massiu de haixix. Altre element és l'oferiment de sacrificis als avantpassats, pràctica comuna en les societats secretes masculines.

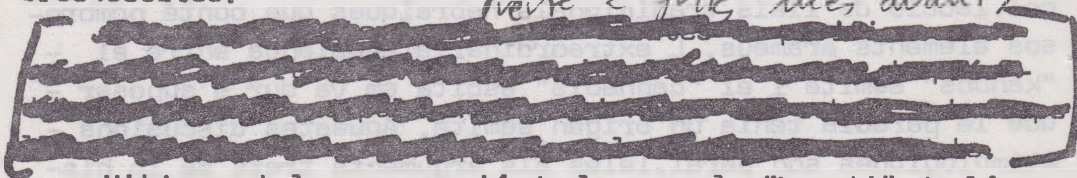
També hi ha una connexió evident entre el caràcter d'aques

ta planta utilitzada en el cult als morts i les societats se-
cretes masculines basades en aquest cult.

En Polònia, la nit anterior al dia de Nadal, se serveix
nu menjar ritual de sements de cànem, anomenat "sopa de cànem"
donat que segons la tradició en aquell moment les ànimes dels
morts visiten els amics i familiars per a celebrar la festa
junts. Un altre indicatiu és el costum polac de tirar, durant la
collita, sements de cànem al foc "com a sacrifici".

Troblem una òbvia connexió entre els sacrificis en honor
dels morts i l'ús massiu de haixix entre les cerimònies fúne-
bres escites.

(verre 2 fulls més avant)

Mitjançant la comparació de la paraula "kepati" de l'es-
lau antic i la "kupati" del rus amb la "cannabis" de l'escita
Schrader desenvolupà i justificà la suposició de Meringer de
què hi ha una connexió entre els banys escites i els banys de
vapor rusos. En tot l'Orient, fins i tot avui dia "anar al -
bany" no significa només realitzar un acte de purificació i
disfrutar d'un plaer, sinó també complir una llei divina. Vam-
bery anomena "bany" a tot club on els membres juguen a les -
dames, beuen café o fumen haixix o tabac.

El tabac importat d'Amèrica es va estendre tan ràpidament
per Europa perquè el cànem havia obert el camí.

*La importància de la intoxicació per cànem
es confirma per l'àmpla disseminació del
terme iraní per tot arreu de l'Àsia Central.*

*En certs idiomes ugrics, la paraula iraní que
designa el cànem, BHANNA, s'utilitza per al
bolet shamanic i, alhora, per a la intoxicació.*

*Aquests fets demostren que el valor màgic-religiós
de la intoxicació com a forma d'aconseguir l'èxtasi
té un origen iraní*

Cap. I: ÀSIA ANTIGA

Les primeres traces del cànem es troben en la Xina del període neolític, cap al 3000 a.n.e. El llegendari emperador xinés Shen-Nung, en un llibre de fàrmacs escrit sobre el -- 2737 a.n.e. prescriu la resina del cànem com a remei contra la "debilitat femenina, gota, reuma, malària, grip, desmais". Altres notícies es troben a l'obra més antiga de la literatura mèdica xinesa encara utilitzada, el Nei-Shing, l'autor del qual seria l'emperador Kwang-Ti, que va viure entre el 2698 i el 2599 a.n.e. Les flors (ma-p'ó) s'utilitzaven per a curar les ferides obertes, la corfa dels sements (ma-len) i la resina adherida a aquesta per a estimular el sistema nerviós; els sements (ma-jen) s'usaven contra les inflamacions de la pell i com a tònic, reconstituents, laxants, diurètics i - molt apropiats per a extreure els cucs als xiquets i als animals; L'oli (ma-iu) era utilitzat com a tònic per als cabells i com a antídote a l'enverinament de sofre; el suc fresc de - les fulles curava les picades d'escorpí i la fibra per a fabricar cordes i teixits. La planta, més tard és descrita al Rh-va (1500 a.n.e.) i se sap que a l'any 500 a.n.e. les taxes eren pagades amb cànem. Cap al 200 n.e. la resina, barrejada amb vi, s'utilitzava com a anestèsic sota el nom de ma-io.

Segons una tradició universalment acceptada, els xinesos foren així mateix els primers en produir paper (segle I n.e.) i l'inventor fou un tal Ts'ai Lun, de la província de Human. Els més antics documents escrits sobre paper són els textos budistes dels segles II i III n.e. conservats al British Museum. L'anàlisi del vienés dr. Wiener ha demostrat que aquest paper és una barreja de "corfa i vells retalls, principalment de cànem". El paper del primer llibre imprés en grans - proporcions, el Dharani o llibre de precis, de l'any 770 n.e. està constituït per un 100 % de cànem.

A la vora del mar Caspi, a l'Irà i Mesopotàmia la utilització del cànem com a substància embriagadora ve de temps antiquíssims, com ens ho confirmen alguns dels taulellets - asiris dels segles VII i VIII a.n.e.

Nombrosos textos orientals antics parlen del cànem: Sa-

lomó en la Bíblia li canta amb el nom de "kalamo", mentre que sota la denominació de suama era begut en la zona del Sinai i fumat a les sinagogues; a l'Atharva Veda, escrit entre el 2000 i el 1400 a.n.e. la paraula bhanga té el doble significat de cànem i ebrietat; el Zend-Avesta, -- text sànscrit escrit alguns segles a.n.e. descriu les seues qualitats embriagants anomenant-lo "cadanesh"; el quart llibre dels Veda, del 1500 a.n.e. li diu "vihaia" (font d'alegria) i "anada" (provocadora de risa); i així mateix al Fravashiasht apareix un tal Pouru-bhanga (poseïdor de molt de cànem), mentre que el déu Ahura Mazda és dit "sense èxtasi i sense cànem". L'ús medicinal és, pel contrari, testimoni per un dels més antics llibres de medicina coneguts, el "Susruta Samhita", on es recomana el cànem per a curar el catarro. Una altra obra sànscrita de medicina, el Rahbulubha, -- al.ludeix a la seua utilització en el tractament de la blenorràgia.

Tanmateix, el primer testimoni segur d'ebrietat provocada pel cànem es refereix a la població nòmada dels escites rossos i invencibles cavallers que cobrien les estepes de Sibèria entre els segles V i III a.n.e. És Heròdot, historiador contemporani d'ells, qui ens aporta les dades:

"Els escites, al morir llurs parents pròxims, els porten damunt d'un carro a casa dels amics, i aquests, rebent-los, ofereixen un menjar al sèquit, i dona al mort les mateixes coses que als demés. El cadàver és trans portat durant quaranta dies i després és soterrat. A continuació els escites es purificaven de la següent manera: clavats tres pals en terra inclinats l'un cap a l'altre, estenen per sobre i als voltants, grans flassades de llana coplades el millor possible, i posen pedres al roig en un recipient ubicat al centre de l'espai que formen els pals, sota les flassades... En aquella regió creix, espontàniament o cultivada, una planta de cànem... Els escites, després d'haver arreplegat els sements d'aquest cànem, s'introdueixen en aquelles tendes i llancen

els sements sobre les pedres, roges del calor. Els sements produeixen fum i emanen un vapor tal que cap bany de vapor grec no podria superar-ho. Els escites, ebris a causa del fum, donen crits d'alegria. Açò els serveix de bany, car no es llaven mai el cos amb aigua." (Herodoto, IV, 73 - 75)

Recents investigacions han descobert algunes tombes escites als monts Altai, prop de la frontera amb Mongòlia, extremament ben conservada gràcies a l'intens fred, confirmant la descripció realitzada per Herodoto. L'estudi d'un dels arqueòlegs deia: "particular interés tenia una mena de tenda cònica molt petita, coberta amb una peça de cuir, de la qual destacava un brasero de coure. Els sements de cànem trobats en aquest lloc suggereixen que aquest ingeni era un mig especial per a omplir-se del fum embriagador que es creava amb la crema dels sements. També Pomponi Mela confirma la descripció d'Herodoto, el qual parla a més a més d'un costum habitual dels Meseguets, poble que habitava entre l'actual Azaerbaijan i Pèrsia: "Tenen arbres que produeixen fruits molt estranys. Quan es reuneixen asseguts en rotgla al voltant del foc llancen sements d'aquest fruit sobre les flames i s'embriaguen respirant el fum que d'elles es desprén, a l'igual que els grecs fan amb el vi":

Com tot fumador /a sap, els sements són la part de la planta menys interessant per a fumar. És obvi, doncs, que el que els escites llançaven sobre el carbó ardent eren flors de cànem seques: en ser els sements molt menys combustibles que les flors seques, es cremarien al final i tendrien a barrejar-se amb la cendra, permetent així que els arqueòlegs descobriren les restes i els historiadors antics que observen el rite sense participar-hi els descrigueren.

Cap. II: EUROPA ARCAICA

El trobament de restes de cànem en una urna funerària - de Wilmersdorf (Brandenburg), ubicada en una tomba del segle X a.n.e. i descoberta per l'arqueòleg H. Busse en 1896, prova l'existència del cànem en l'Europa Septentrional fins i tot en els temps més prehistòrics. Exàmens posteriors han exclòs la hipòtesi de què el cànem hagués estat introduït més recentment.

Dues de les més antigues cultures europees en les quals es fumava cànem, foren la dels celtes, que habitaven l'actual Estat Francés i part de l'arxipèlag britànic, i la dels Pitt, a la part corresponent als voltants d'Escòcia.

Els millors ta deriven di- amb el refinat descripció -- tes descober- les excavacions

"...Els collars rics i refïnats

ció celta, en la qual tot motiu es transforma en un altre, en una seqüència de somni que recorda molt de prop l'art de les estepes, anomenat escita. El terme modern "psíquedèlic" podria molt bé aplicar-se a aquest art, donat que les seues formes deriven directament o indirecta de la fantasia dels qui es droguen". (E. Bacon, en "Archaeology", N. York, 1971).

Les zones del món en les investigacions arqueològiques han descobert un major nombre de pipes prehistòriques són Irlanda i Escòcia. Segons l'arqueòleg irlandés Jack Frazier, " a Irlanda l'hàbit de fumar és molt anterior a la introducció del tabac en Europa. Als nostres túmuls irlandesos, monuments sepulcrales de la més remota antiguitat, és freqüent trobar pipes de bronze. És molt presumible que els autors d'aquestes pipes foren els artistes fumadors de cànem que donaren vida al fabulós art cèltic-escita".

Els Pitt (el nom significa "pintats") foren irreductibles

productes de l'art cel-
rectament del contacte
art escita. Heus ací la
d'algunes joies d'or cel-
tes en el transcurs de
del llac de Lucerna:
són exemples encara més
de la fantàstica decora-

enemics dels romans, als quals no es volien veure sotmesos. - Fou per defensar-se de les seues incursions que l'emperador - Adrià féu construir el famós Vallat. Les dones Pitt (que els Scots els havien cedit a condició de què el poder es transmetera per via femenina), a més de practicar el matriarcat, eren guerrerres no menys vàlides que els hòmens. Duïen el cap descobert, amb els cabells solts i es pintaven a l'esquena caps de Grifos i els genolls i cuixes amb caps de lleons o altres bèsties; sobre el pit tenien com raigs de sol i enmig un gran estel lluminós sobre el ventre i flors i decoracions geomètriques per tot el cos. Els Pitt (que arribaren a Escòcia al s. IV procedents de Esízia) no foren mai sotmesos pels romans; de fet, les pipes trobades a Escòcia daten dels segles VII i X n. e.

(continuarà)

X=X

(ve de la pàg. 19)

CLASSIFICACIÓ DE LES SUBSTÀNCIES PSICOTRÒPIQUES:

● Psicolèptics (sedants)

→ Barbitúrics, neurolèptics, antièpilèptics, tranquilitzants

● Psicodislèptics (excitants)

→ Amfetamines
→ Cafè, Te, cola, mate, cacau
→ Tabac

● Psicodislèptics (modificadors del psiquisme)

→ Estupefacients: -opi i derivats (morfina, heroïna)
-coca i cocaïna

→ Embriagadores:
-Alcohol i derivats

→ Al.lucinògenes (psiquedèl·liques):

-Haixix ("xoco"), marhuana ("herba", "maria")
-Pejot, mescalina
-Belladona, estramoní
-Amanita muscaria
-Altres bolets
-LSD i altres substàncies químiques

MANIFEST

-per a la despenalització del CANNABIS

"Els cigarrets, els licors, l'aspirina, el caf , el vi, els calmants, etc, formen part de la nostra vida quotidiana. en canvi, un simple porro de cannabis pot dur-nos a la presó o al psiquiatra.

Desenes de documents oficials (inf. "La Guardia" a USA, "Wootton" a Anglaterra, "Le Dain" a Canad ) han demostrat que el cannabis no produeix cap tipus de dependència, i en canvi sí la produeixen les drogues "dures" com l'heroïna, el tabac i l'alcohol, i no provoquen cap efecte nociu comparable ("ni tan sols una bronquitis, excepte en els fumadors empedreïts", paraules del Director de l'Institut Nacional contra l'abús de les drogues, als USA). El contingut de tals documents no ha arribat mai al coneixement del gran públic franc s; han preferit permetre que la gran premsa muntara tota classe de campanyes d'intoxicació basades en ineptes mentides.

En alguns països (Estats Units -Califòrnia, Oreg , Alaska-, Països Baixos, Canad ) la legislació sobre el cannabis - ha estat considerablement suavitzada. A França hom segueix - mantenint la confusió entre drogues dures i drogues suaus, - entre grans traficants i petits intermediaris o simples usuaris. Això permet de mantenir i intensificar una repressió cada volta major; des de 1.969 la policia pot entrar sense mandat judicial en qualsevol lloc, a qualsevol hora del dia o de la nit, amb el pretext de la droga. Això permet també les detencions massives de joves i els desplegaments policials.  s una excusa per detenir centenars de persones, petits revenedors o fumadors de cannabis, quan tothom sap que els grans - magnats de l'heroïna segueixen en llibertat. Aquestes detencions, evidentment, són selectives i afecten sobretot a la -

joventut obrera i als immigrants, particularment a les regions.

Doncs bé, milers i milers de persones fumen actualment - cannabis en França, a les redaccions, als col·legis, a les facultats, a les oficines, a les fàbriques, als ministeris, - a les casernes, als concerts, als congressos polítics, a casa, al carrer. Tothom ho sap. Per tal d'acabar amb aquest silenci hipòcrita, declarem que hem fumat cannabis en diverses ocasions i que tenim la intenció de reincidir eventualment. Considerem inadmissible qualsevol forma de repressió individual, sotmesa a l'arbitrarietat policial i creiem que amb aquest manifest - recolzem activament a totes les víctimes d'aquesta repressió. Exigim que es prenguen les següents mesures:

- Despenalització total del cannabis, del seu ús, possessió, cultiu (autoproducció) o introducció en territori francès en quantitats aptes per al consum habitual.

- Apertura de centres d'informació sobre les substàncies psicotròpiques, per ordre alfabètic: alcohol, cannabis, cocaïna, fàrmacs, heroïna, LSD, tabac, etc.

Nosaltres no tenim res a veure amb la legalització de la marihuana o la seua comercialització. Si els trusts s'apoderen d'elles, és un problema de la societat. El present text no és una incitació al consum. Només pretén terminar amb una situació absurda."

Text de "l'appel du 18 joint", publicat l'estiu del 76 a diversos periòdics francesos, seguint la iniciativa del 67 al Times, recolzat per alguns premis Nobel. Entre els firmants hi és la "flor i nata" de la intel·lectualitat francesa, revistes, metges, etc....

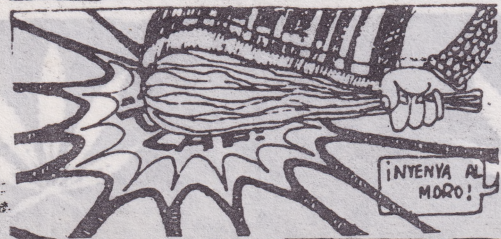

9 d'Octubre: DE NOV AL CARRER

PEL COMUNISME i LA INDEPENDÈNCIA!

ANY 1238

ULTIMA HORA: **ATAAC FEIXISTA!**

Els assassins han sabut triar el lloc:
EL SIFÓ!

SUCESOS

7-X-80 (LEVANTE)

EN LA NOCHE DEL DOMINGO, UN HERIDO GRAVE

Atentado contra el bar El Sifó

**Tres encapuchados arrojaron dos «cócteles»
Molotov y efectuaron disparos**

**PER A QUAN L'AUTO-
DEFENSA POPULAR
I LA LLUITA
ARMADA
REVOLU-
CIONÀRIA?**

REACCIONEM!

...sesos se...
...el...
...El comunicante...
...tentan la...
...ter...
...otras...
...El...
...indico que...
...repe...
...terroris...
...vindicando el atentado para...
...el Núcleo de...
...da Sindicalista...
...que es des...
...veinte casquillos de bala...
...pistola de nueve milímetros...
...e impactos fueron encontra...
...se situ...
...en...
...dieron...
...a la...
...de...
...Fin...
...qui a ferro mata...
...a ferro ha de...
...morir!

THE FREAK BROTHERS

JO
ESNIFARE
LA COCA
QUE
TENIM

T'AJUDA-
RE A ES-
NIFAR
EIXA COCA!

WHAM
POUND
THUD

RÀPID!
AFANYA'T!
VINGA!

JO
TAMBÉ
VULL
AJUDAR
AMB LA
COCA!

SWIF!
SWIF!

RÀPID! POSA AL REVÉS EL NARGUILÉ PER
A QUE CREGUEN QUE ÉS UNA ESCULTURA
MODERNA! I TU TRAU L'ALCOHOL PER
A QUE SEMBLEM BORRATXOS!

CARTER? PAQUET?
SÍ... SÓC JO!...
FIRMARE! DONEM,
FIRMARE! FIUU!
MENYS MAL!

ESTÀ BÉ,
FIRMA ACÍ
TIO ESTRANY!

QUIN
TIPUS!

THE
END

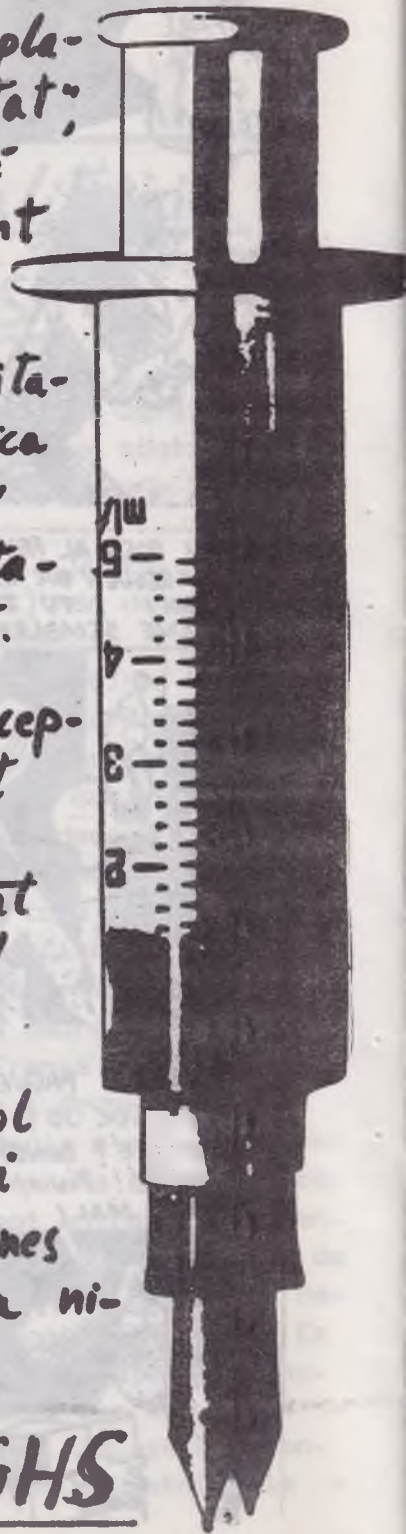
« Les drogues al·lucinògenes despla-
cen el model establert de "realitat";
de manera que hom veu (hom té
accés a) una "realitat" diferent

Ens mostren, per tant, que
no existeix una autèntica i verita-
ble "realitat" (suposadament única
i inqüestionable). "Realitat"
és, simplement, un model esta-
blert més o menys constant.

El model establert que accep-
tem com a "realitat" ha estat
imposat pel poder que controla
aquest planeta, un poder orientat
primàriament al control total
de les consciències.

Per tal de conservar el control
s'han dedicat a monopolitzar i
desactivar les drogues al·lucinògenes
mitjançant alteracions noves a ni-
vell molecular. »

WILLIAM BURROUGHS

SITTING BULL i LA

SEVA

VISIÓ DE LA VICTÒRIA

No se sap amb precissió quina herba, a més de la corfa de salze roig, va ser introduïda en la mescla que va fumar "Sitting Bull" abans de ballar en trànsit profètic, però molt bé podria haver estat el càñem un dels ingredients, puix aquest creixia espontàniament a la repió on vivien els sioux.

Sitting Bull no es passava tot el temps als consells de guerra. Els cavalls i els rifles eren necessaris, naturalment. Aviat, però, es va dedicar a quelcom de més vital per al seu èxit. Un dia va desnugar les trenes de la seua llarga cabellera, i apartant les plomes que cobrien el seu cap, va esborrar amb aigua la pintura roja que acostumava dur al rostre, i va omplir l'allargassada pipa de tabac. Després, va cobrir el tronc de la pipa amb pols plateat d'armàtica sàlvia silvestre - una planta sagrada. Quan ja estava preparat per a començar, cridà el seu nebot White Bull, el seu germà adoptiu Hopping Bull i el fill del seu íntim amic Black Moon. Els va demanar que l'acompanyaren fins al cim d'un mont aïllat, al sud del campament, riu avall. Hi arribaren al migdia.

Allí Sitting Bull va renovar el seu jurament davant testimonis. Va romandre dempeus, mirant el Sol, brandint la pipa cap a dalt i sanglotejant en demanda de perdó. Després de plorar durant una estona, va elevar la seua pregària: "Déu meu, salva'm i atorga'm tots els meus animals salvatges. Fes que

vinguen a mi, per a que el meu poble tinga molt que menjar aquest hivern. Fes que els homes bons de la terra tinguen més ressò, per a que totes les nacions puguen ser fortes i afortunades. Fes que tinguen bon cor, per a que tot el poble sioux pugui viure pròsperament i ser feliç. Si fas això per mi, ballaré - la dansa en honor del Sol durant dos dies i dues nits, i t'ofereiré un búfal sencer.

Llavors els quatre fumaren de la pipa en comunió i, després que Sitting Bull hagué frotat el seu rostre amb la sàlvia tornaren al campament.

Immediatament, Sitting Bull va marxar a caçar. Va derribar tres búfals, i en trià el més gros, Llavors, amb el seu nebot li va pegar la volta sobre el ventre i, els dos junts, estengueren les potes de l'animal en quatre direccions per a mantenir-lo en eixa posició. Llavors Sitting Bull es posà en peu - amb les mans alçades i pregà: "Wakan Tanka, açò és el que et vaig oferir fa poc. Ací ho tens".

Al cap d'uns dies va començar la dansa del Sol. Black - Moon la dirigia, ostentant el càrrec d'Intercessor. Sitting - Bull, per haver promés la dansa, actuava com a Cap dels Ballarins.

Va ser una gran Dansa del Sol, molt recordada pels sioux i els xeiens; alguns dels que la presenciaren encara viuen. - Degut a la portentosa profecia que Sitting Bull hi va fer, i degut a que seu era el jurament de celebrar-la, es coneix des d'aleshores com "La Dansa del Sol de Sitting Bull"

Tot el poble va anar al campament, formant un gran rotgla per a la cerimònia. El campament estava a la vora oest del Rosebud, no lluny de les roques excavades on estan les pintures prehistòriques. Allí va començar la cerimònia. La verge va tallar l'arbre sagrat, els caps el dugueren fins al rotgla del campament sobre uns pals, com si es tractara del cos d'un enemic. Fou dedicat i decorat amb els seus símbols i ofrenes. Un llit quadrat va ser allisat en terra per altar, col·locaren - una calavera de búfal en ell i una pipa clavada en el petit - cadafal, en front. Tot el complicat ritual de la Dansa del Sol es va dur a terme. Tot li era familiar a Sitting Bull: havia ballat moltes vegades la Dansa del Sol i el seu pit i esquena

mostraven les cicatrius de la tortura. Finalment, li va arribar l'hora de complir el jurament que havia fet la tardor passada: oferir la seua pròpia sang a Wakan Tanka. Nu fins a la cintura, s'acostà a la vara sagrada

Aquesta volta havia decidit donar cent trossos de carn - és a dir, de pell - dels seus braços. Hopping Bull havia accedit a realitzar el tall.

Hopping Bull va avançar, brandint un agut punxó d'acer i un ganivet de fulla prima i estreta, molt afilada. S'agenollà junt a Sitting Bull, que estava assegut i recolzat en la vara sagrada, les cames esteses sobre terra i els braços relaxats descansant sobre les cuixes. Hopping Bull va començar a tallar per la part inferior del braç dret -prop del canell- i va seguir cap a dalt. Clavant el punxó en la pell del braç, separava la pell fins que apareixia la carn viva i llavors utilitzava el ganivet. Cada volta tallava un trosset de carn, d'un tamany semblant a dos caps de llumí. Després, deixava que la pell tornara a caure, retirava el punxó i començava de nou justament - damunt. Prompte el braç de Sitting Bull va estar cobert de sang.

Durant el temps en què Hopping Bull li feia talls a poc a poc i amb molta cura, Sitting Bull restava completament immòbil. Gemegava incessantment, no per causa del dolor, sinó en demanda de gràcia a Wakan Tanka, el Gran Misteriós. Quan Hopping Bull va arribar al final del braç dret -havia tallat cinquanta trossos de carn- es posà en peu i es va dirigir al costat esquerre. Hi va tallar de la mateixa manera, començant pel canell i pujant fins al múscle. Sitting Bull romania segut, implorant, -- sense retrocedir mai, mentre aquell interminable desplaçament, aquell interminable tall, prosseguia, cruel i agut, una i altra vegada. Hopping Bull anava amb cura, la seua mà marxava segura, obrava el més ràpidament possible. Però durant la mitja hora - que va durar, fou una prova difícil. White Bull observava en silenci. Alone Bull ballava. Sitting White Buffalo també va ser foradat en aquest ball. Tothom al campament observava.

Després de pagar amb la seua carn només li faltava a Sitting Bull ballar la Dansa del Sol. Es va col·locar al seu lloc corresponent i, encarant-se al Sol, mentre la sang regalimava pels dits i lentament s'enfredava i tancava les ferides, va començar a agitar-se, sempre mirant al Sol. Ballà tot aquell -

dia i aquella nit i, al migdia del dia següent, la multitud es va adonar que estava exhaust i a penes podia mantindre's en un peu.

Black Moon i altres agafaren a Sitting Bull i el gitaren en terra. Estava quasi inconscient. Li tiraren aigua freda per reanimar-lo. Els seus ulls s'aclariren i va parlar en veu baixa a Black Moon. Havia tingut una visió: la seua ofrena havia estat acceptada, les seues pregàries sentides.

Black Moon va caminar fins al centre del rotgale de la Dansa del Sol i va clamar en alta veu: "Sitting Bull vol anunciar que ha escoltat una veu provinent de dalt que deia: 'et comuridi- que a tu aquestes coses perquè aqueïls no tenen oïts'. Va mirar cap a dalt i va veure uns soldats i alguns indis a cavall descendint com llagostes, amb els caps baixos i els capells volant dels caps llurs. Descendien sobre el nostre campament".

Llavors el poble s'omplí de goig. Sabien el que allò significava. Aquells homes blancs que no tenien oïts per escoltar, que feien la guerra sense causa justa, venien cap a al seu campament. Com que venien de dalt a baix, els indis sabien que els soldats serien exterminats allí. El poble tenia el que volia. Wakan Tanka cuidaria del seu poble. Acabaren la Dansa del Sol ràpidament. Era el 14 de juny del 76.

Més tard, Sitting Bull va advertir el seu poble: "Eixos soldats són els presents de Wakan Tanka. Mateu-los, però no agafeu els seus rifles ni els seus cavalls. No toqueu les seues despulles. Si cobdiciu els bens dels homes blancs la maledicció s'abatirà sobre aquesta nació". Dotze caps menors sentiren l'advertència, però res no digueren. Tot el poble va sentir aquestes paraules, però alguns no tenien oïts.

La profecia, que tan prompte anava a realitzar-se, va inflamar el poble sioux i xeién, i els més valents desesperaven per entrar en combat. Ice i Two Moon, Crazy Horse i Bile, tots tingueren fe en Sitting Bull, cregueren en ell. Ja abans l'havien sentit profetitzar i quasi sempre les seues profecies s'havien complit. També una altres endevinaven el futur en aquell campament, i quan les tropes del general Custer hi arribaren deu dies més tard, les tropes més avançades de Ree hi trobaren senyals d'unes cerimònies que els feren dir-li:

"Els sioux estan segurs de triomfar!".

En tant que els indis dels vells temps tinguen memòria, la Dansa del Sol de Sitting Bull en Rosebud no serà oblidada. Durant molts anys, la vara sagrada on va vessar la seua sang i va tenir la visió de la derrota de Custer, continuà fermament droçada al cel en el pla pròxim al sud de la Reserva -- Xeién del Nord. I fins i tot quan la vara va caure, hi romangué la soca, per a que cap indi no s'acostara al lloc de la Residència Medecinal - era terra santa. Però al final, un home blanc la va llevar.

I ara, enmig de l'arrabassadora grandesa d'aquella preciosa vall, on Sitting Bull lluità i s'esforçà tan durament - en mantenir unit el seu poble, l'enclavament d'aquella vara - està perdut sota la moderna autopista.

... Però la lluita contra l'opressor ianqui
continua. I per cada lluitador caigut,
més germans ocuparan el seu lloc...

WALTER BENJAMÍN:

«HIA || X || X»

(extractes de la seva obra)

NOTES PRESES EN ESTAT D'EMBRIAGUESA:

- Benestar il·limitat. Fracàs dels complexos d'angoixa neurotíctic-obsessius. S'obre el "caràcter" amable. Tots els presents s'irisen cap a allò còmic. Alhora, les aures s'interpenetren.
- Es busca motiu per a les riallades. Evidències poètiques de la fonètica. La risa i l'aleteig són parents propers. Meua de ball en puntes de la raó.
- Em sorprèn parlar en frases tan llargues. Molt freqüentment sorgeix un instant d'abstracció total. Com una propensió del propi cos a estilitzar-se.
- Desgana per la informació. Gran sensibilitat respecte de portes obertes, parlar en veu alta, música.
- Entenc ara molt millor a Poe. Semblen obrir-se, immenses, les portes d'entrada al món del grotesc.
- No tinc segur el lloc que ocupe en l'habitació
- Les persones amb les quals tinc més que veure (els meus amics més íntims) són molt propenses a transformar-se una mica, no diria jo que a fer-se estranyes, ni tampoc a seguir sent familiars,

mei quehom així com a semblar-se a estranys.

- Desgana expressa de conversar sobre coses de la vida pràctica, futur, fetxes, política. Torpor per a seguir els pensaments d'altre
- És sorprenent que amb prov. facilitat hom parla lliurement de les raons inhibitories que resideixen en la superstició, etc. i que en altres casos s'anomenen amb dificultat.
- Camine pels mateixos camins del pensament que abans sob que pareixen sembrats de roses.
- La imaginació mateixa es disgrega i deixa lliure accés a nous tresors d'imatges. En aquest mecanisme, que es repeteix constantment, resideix un dels moments més intensos de plaer de l'embriaguesa.
- Un fet característic de tota embriaguesa: hom parla amb una mena de resignació, l'embriagat ha renunciat a expressar allò que realment el mou i s'esforça per parlar de l'accessori, del que no és seriós; no és estrany que parli amb la sensació de ser culpable d'insinceritat; i (atenció!) allò que s'expressa com per enderroc pot resultar molt més profund i notable que el que correspondria a "allò que hom pensa".
- Menjar és propi d'altre món
- Vels davant d'un rostre que és ell mateix un vel, com aquesta massa celestial per a seguir parlant-ne, cosa aquesta que només el haixix coneix.

W. Benjamin no "fumava" haixix; l'injeria, com era normal a principis de segle; però seguir que hi trobareu moltes coses familiars...)

EL PROBLEMA del CONEIXEMENT

O. L. Reiser (prof. de Filosofia)

El ser humà es troba literalment a mig camí entre els supra-universos i els infra-universos; que en un determinat sentit estiga en la cruïlla de l'univers està indicat pels càlculs - que mostren que, mentre uns 10^{27} àtoms formen un cos humà, 10^{28} cossos humans constitueixen matèria suficient per a construir un estel. L'home viu la seua vida en un univers a mitja escala, suspès entre dos infinits, i sembla posseir característiques derivades d'ambdós dominis.

L'organisme humà no ha terminat encara la seua evolució, car hi han encara funcions més altes en el procés de desenvolupament. Presumim que la humanitat és un déu en potència, en embrió, un ser en evolució constant. Açò estaria en harmonia amb la concepció de què l'experiència telepàtica pot ser una forma original i arcaica d'establir un enteniment entre els - individus, substituïda en el transcurs del temps per la comunicació de signes. Segons el nostre esquema d'orientacions a tres nivells, el futur nivell super-lògic podria reinstaurar un tipus d'unitat que el faria aparèixer com una mena de regressió a un mode de resposta més primitiu, quan de fet es tracta d'un esboç de la unitat futura. En eixe cas els fenòmens ESP i Psi generalment són capritxoses i fluctuants anticipacions de la integració d'un organisme gegant en el qual - els humans funcionen com a neuro-emanacions del món sensorial que la societat elctromagnètica està començant a fer proli--ferar.

Si els organismes humans són cèl·lules embrioniques en un superorganisme que encara segueix el seu camí, els sers humans individuals, com a neuroemanacions de l'organisme emergent, - tampoc no són productes acabats. A mesura que l'embriogènesi segueix el seu curs, noves funcions poden emergir, i els fenòmens Psi poden proporcionar la base experimental per a tals -

(= psíquede-tics, al·lucinacions) - 42 -

desenvolupaments. Les facultats ESP (telepatia i clarividència), en les persones que les posseeixen, poden ser degudes inicialment a canvis mutatis en unes quantes cèl.lules, després en més i més cèl.lules al llarg de generacions successives, fins que l'organisme en la seua totalitat, el món sensorial, haja perfeccionat una nova funció en tots els individus.

Per a explicar les ESP podem suposar que els centres perceptius tenen capacitat de respondre als estímuls sensorials i no sensorials. Per tant, la visió en l'home està escindint-se en components sensorials i no sensorials (millor, extra-sensorials). Els canvis d'evolució que estan donant com a resultat açò no es manifestarien en el tamany o pes del cervell, sinó en la morfologia de la neurona; de manera que l'aparència externa pot no tenir una relació òbvia amb els canvis químics mutatis que es produeixen dins de les neurones.

Establir les relacions omeses entre els fenòmens del coneixement i la resta del nostre saber científic és sens dubte el problema sense resoldre més important de la filosofia. No existeix per a tal fenomen un model psico-químic, i suposant -optimistament- que apareguera, procediria del colp de geni - d'un home o seria el resultat del desenvolupament gradual del saber existent al llarg de línies establertes? No ho sabem.

Naturalment, per al conductista el problema no existeix: simplement nega l'existència del problema com a realitat. Però això és absurd. Recorde com vaig fer emmudir a un conductista que em va preguntar: " què entén vosté per coneixement ? " tot responent-li " entenc per coneixement el que vosté experi-

menta quan em fa eixa pregunta ". Els termes subjectius només poden definir-se per referències denotatives . D'aquesta forma, el terme coneixement, per a mi, es referirà a eixe complexe de pautes mudables de sensacions presents, imàgens, -- idees i sentiments que tots els individus normals experimenten, En la corrent del temps açò constitueix una fusió entre el passat, el present i el futur. W. James ja va descriure la corrent del pensament (del coneixement volem dir) com a fluint sempre sense ser mai la mateixa, deixant la corrent, a mesura que flueix, un record en el cervell vivent.

Malhauradament els conductistes (com el senyor Skinner) s'han interessat ben poc pel cervell humà: es tracta de la -- "caixa negra" on no fa falta mirar amb massa atenció per establir connexions (correlacions) uniformes i predibles entre estímuls i respostes. Però des del present punt de vista, el -- cervell és el teixit suprem de la natura, l'òrgan específic - de civilització, com l'anomenà C. J. Herrick.

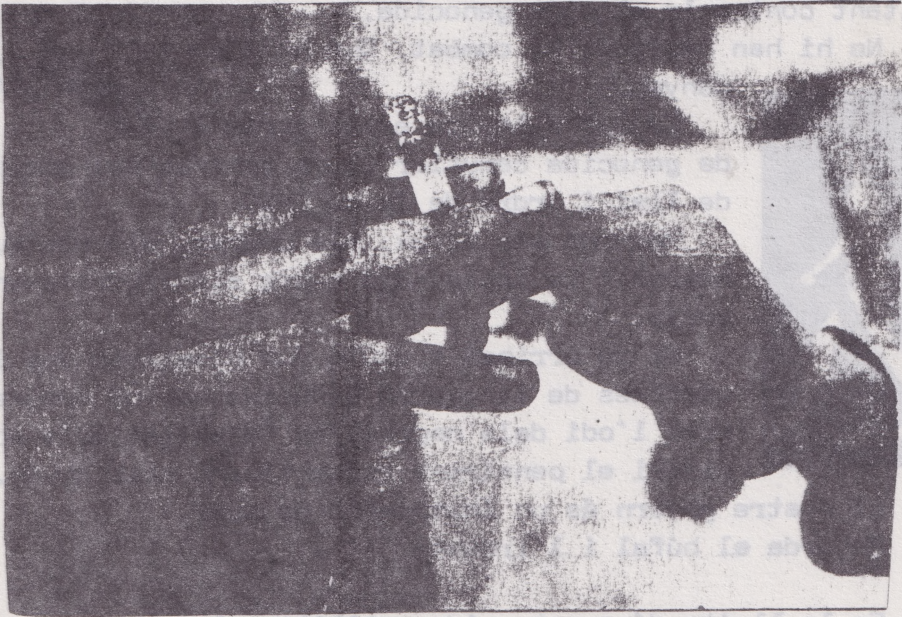
Una de les manifestacions més dramàtiques de la forma en què poden sorgir factors organitzacionals superiors, en un -- sentit no directament relacionat amb el complex sensorial -- ni amb el desgast motriu, ens l'ofereixen els fenòmens il·lusionaris i al·lucinatoris per l'àcid lisèrgic (LSD).

Aquestes, realment, son " variables interposades " ven-- jativament.

-----!-----!-----!-----!-----!-----!-----!

Com havreu observat l'article te 2 parts, separades pel dibuixet. La 1ª tracta la integració del saber humà, la 2^a s'ocupa del problema del coneixement. Vos recomanem tornar a llegir altra vegada la 1ª part.

- "La primera vez tampoco me colocó."

APRENDA
A AMAR
EL PORRO!

Timothy Leary

MANIFEST de la FUGIDA.

El conflicte que hem suspirat evitar és sobre nosaltres.

Aquesta és una guerra per a sobreviure, No resta una altra opció que la de defensar la vida lluitant contra la màquina genocida.

No hi han neutrals al combat. Que no t'en--- ganyen.

Es una clàssica estratagema - de genocida camuflar llurs guerres com accions de llei i ordre de la policia.

Recorda els sioux, els pogrom, els esclaus - negres i la indignació sobre els segrestaments aeris.

Si no arribes a veure que nosaltres som les víctimes de la guerra genocida mai no comprendràs l'odi dels negres, la ferocitat dels oprimits i el penetrant ressentiment dels joves.

El nostre govern és un instrument de mort.
Recorda el búfal i l'iroqués.

En la lluita d'aquesta vida, utilitzem les antigues estratègies de la vida orgànica:

- 1.- Amb la lleialtat de la comunitat underground de les nostres germanes i germans freaks.
- 2.- Passivament, trencar el pany, ... fuig!
- 3.- Activament, sabotatge, tritura la computadora... tira al fem totes les màquines letals de la terra.
- 4.- Públicament, anuncia la vida... denuncia la mort.
- 5.- Privadament, invisibilitat de la guerrilla.

6.- Preciosament, crea art, música, pintura, literatura.

7.- Biològicament, conspira per una causa.

8.- Mentalment, mantin-te alt ... esborra la ment mecànica ... administra'ls una dosi ...

9.- Físicament, aspira a la vida i mata per a viure.

AVIS: Estic armat i hauria de ser considerat perillós per a tot aquell que amenace la meua vida o la meua llibertat.

.....%.....%.....%.....%.....%.....%.....%.....%

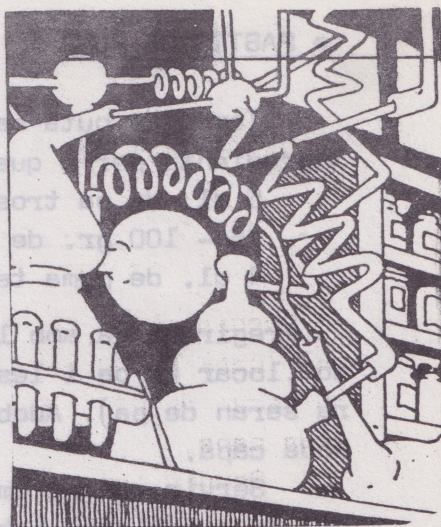

Meo thailandés pepant-li a una pipa d'opi
El xic s'ho monta bé, no?

CUINA d'altura

RECEPTES PSIQUEDELÍQUES

● PA DE PRIMAVERA:

Encara que som a la tardor, el pa de primavera és recomanable per a qualsevol època de l'any. Els ingredients són:

- 1 Kg. de farina blanca
- 1 Kg. de farina integral
- 100 gr. de rent (el panader del barri en vén)
- 200 gr. de mantega
- 100 gr. d'avellanes picades
- 100 gr. de panses.

Adobar al gust amb sal (fins 10gr.) i/o orègan (fins 5 gr.) i/o haixix (en pols, de 5 gr. a 15 gr.), prèviament diluït en la mantega. Amassar amb aigua calenta i deixar reposar fins que la massa augmente com a mínim un 50 % del seu volum. Introduir-ho en el forn calent (200^oC) fins a que coga, tot pegant-li voltes de quan en quan per a que presenti una cocció i daurat regulars.

Les quantitats estan caculades per a fer quatre peces de pa grandetes, amb les quals poden berenar quinze persones.

Recomanem especialment tallar el pa en llesques i amanir amb una miqüeta de vi dolç.

NYAM, NYAM!

• PASTIS DE POMA

També de puta mare, com l'anterior, però millor encara.
Ingredients per a quatre persones:

5 dl. de pa trossejat

75 - 100 gr. de mantega

4 dl. de poma tallada en llesquetes molt fines

Fregir el pa amb la mantega. Untar un motle amb mantega i col·locar el pa i les pomes en capes (la primera i la darre-
ra seran de pa). Adobar amb sucre, canyella i "xocolate" en
cada capa.

Servir calent amb crema a la vainilla (ous, llet i vai-
nilla) o amb nata batuda i vos xuclareu els dits.

El Café Turc

El Café Turc mereix un apartat especial. És un número fort per al qual cal preparar-se amb una sèrie de mesures, que s'han de prendre en general sempre que s'injereix el--
"xoco" per via oral. Sobretot procureu no tenir cap obliga-
ció durant les hores següents.

Es prepara la cafetera i es posa al foc. Mentre el ca-
fé va fent-se, poseu en cada tassa una culleradeta de mel i
mitja culleradeta de haixix ben polvoritzat. Menegeu la mel
i el costo fins que la barreja sembla perfecta. Podeu afe-
gir-hi un pessiguet de canyella. Serviu el café sobre la -
barreja i torneu a manejar bé, deixant-ho reposar un poc.

El haixix no és soluble en aigua i resta, doncs, en -
suspensió. Una volta pres el café queda un pòsit terrós, -
de sabor no tan agradable com el líquid, que cal prendre -
amb la cullereta* (proveu a afegir més mel, si voleu).

Normalment, hom comença a pujar (injerit amb l'estòmac
buit) de trenta a noranta minuts després de la ingestió, i
pot durar un temps prou llarg. La baixada sol ser lenta,
suau i prolongada.

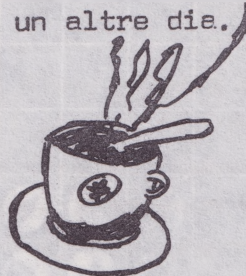
Tingueu en compte sobretot que la diferència entre inje-
rir i fumar cannabis és molt notable. Els efectes, sempre se-
gons la dosi, la potència i el límit de tolerància personal,
poden ser des d'una lleu pujadeta (el que es diu col·locar-te
bé) fins proporcionar-te un autèntic viatge semblant al de -
LSD o d'altres al·lucinògens. És evident, per altra banda, si
pensem que amb la combustió s'alteren o destrueixen part dels
components actius del cannabis i que amb la injecció, els suc-
s gàstrics actuen sobre el cannabis abans de l'assimilació.

Cal subratllar la reacció retardada: al principi els efec-
tes són semblants a quan es fuma, però segons passen els mi-
nuts, la pujada pot ser completament diferent a tot l'experi-
mentat anteriorment amb la "fumata". Pensem que el fumador -
rep senyals immediates que li indiquen si pot o déu parar, -
mentre que en el cas del café (o el menjar psiquedèlic) inicies
l'enlairament (ja no pots graduar la dosi, prengueres el café
fa temps, recordes?), pugues, pugues i pugues i continues pujant...

Semblen ser freqüents les alteracions de la percepció, -
"l'accés a d'altres realitats" i demés fenòmens (llegiu l'ar-
ticle de Baudelaire al nº 2 d'AL CIM, prompte al carrer).

Recordeu, en fi, un factor importantíssim en tota experi-
ència psiquedèlica, l'estat intern del subjecte, la seua si-
tuació anímica personal, així com les condicions externes que
l'envolten en el moment de l'experiència, decorat, música i
persones, companys/nyes que acompanyen al viatger, ..

En resum, si prens EL Café (o injereixes cannabis en gene-
ral) has de determinar el teu límit de tolerància, per a la -
qual cosa no tens més que començar amb dosis petites i anar -
augmentant gradualment. I recorda, si has de fer qualsevol al-
tra cosa, deixa-ho per a un altre dia.

JOLS

Vos presentem ara un joc divertidíssim i, alhora, d'un - innegable valor formatiu i pedagògic. El nom no el tenim massa clar, podria ser "LA POLITICA" o "ELS PARTITS POLITICS" o "LA LLUITA PARLAMENTARIA" o qualsevol altre que vos agrade. Sembla que va ser creat per un grup d'alumnes de Foucault en el gloriós 68.

Sobre un tauler de 9 x 9 casetes, quatre jugadors (o tres o dos), representant quatre partits polítics (parlamentaris, o aspirants a parlamentaris) lluiten per conquerir el poder. Cada partit està format per 9 fitxes: quatre militants, un líder, un reporter, un assassí, un diplomàtic i un necromòbil.

Totes les fitxes es mouen com la dama dels escacs, ~~exce~~-cepte els militants, que només poden moure una o dos casetes màxim (ja se sap, carn de canó).

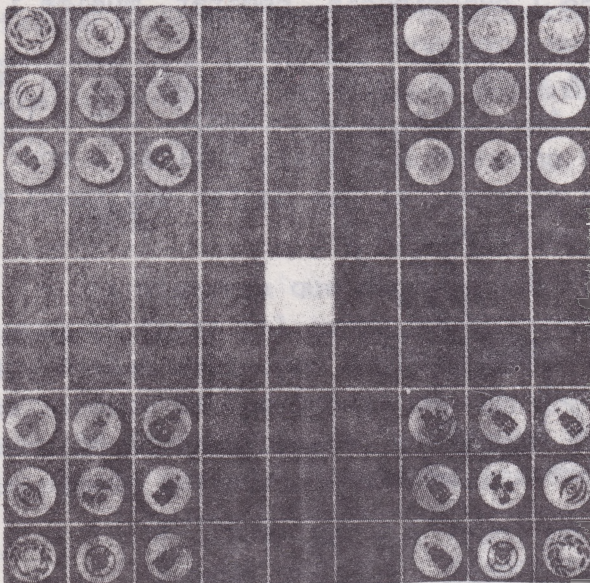
El líder és l'únic que pot accedir a la seu del poder - (caseta central, en blanc). Si mor, el seu partit és absorbit pel que l'haja matat. Pot matar qualsevol peça enemiga i - igualment ser matat per qualsevol, excepte si és a la seu - del poder, on resta inviolable. L'objectiu principal, doncs, és eliminar els líders contraris (com el rei als escacs).

El reporter mata situant-se en qualsevol de les quatre casetes amb un costat comú a la víctima (simbolitza l'escàndol, la mort política).

La fitxa morta resta al lloc on fou sorpresa, - però al revés.

L'assassí és menys sutil, mata ocupant la caseta de la víctima, i aquesta se situa al revés en la caseta d'on va partir l'assassí.

El provocador (o diplomàtic) transporta fitxes enemigues vives, ocupant llur caseta i situant la víctima en la caseta -

buida que li passe pels collons. Pot crear les situacions més estranyes i compromeses, que deixem a la vostra imaginació.

El necromòbil transporta, pel mateix procediment que el diplomàtic, fitxes mortes (és a dir, del revés).

Les peces mortes no es retiren mai del tauler, romanen en ell del revés, omplint-lo així d'obstacles que cap fitxa no pot botar. Un líder pot morir si se'l rodeja de cadàvers. (un líder no pot carregar amb un nombre excessiu de víctimes a les seues espatlles sense perdre imatge pública).

El poder, localitzat en la caseta central del tauler, només pot ser assolit pel líder d'un partit (res de governs de concentració). Accedir-hi dóna la possibilitat de controlar la lluita i maniobrar més ràpid, ja que el torn de joc - (un moviment per jugador) canvia: el partit en el poder juga després de cadascun dels demés partits.

Tots els pactes són -
permesos, a veu en crit o
en secret, entre dos o més
jugadors. Però arribat el -
moment cal saber trahir, -
eliminar els demés líders i
assolir, finalment, el PODER
ABSOLUT (aaaaaaaaah.....)

Aquest joc no el des--
crivim com a curiositat, -
sinó per a que el practiqueu

Segons aneu jugant, -
s'adonareu del seu paral.lel
perfecte amb el teatre parla-
mentari a què tan acostumats ens tenen els pallassos de corbata.

Cada dia, cada partida, descobrireu noves i excitants -
connotacions i simbolismes amb la paròdia política que qüoti-
dianament llegim als diaris, resultant evident el seu valor
pedagògic i educatiu. Recomanem als ensenyants el propaguen
i difonguen per les escoles, substituint això de "Formación
cívica y política".

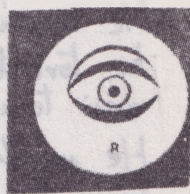
Salut i a jugar.

MILITANT

LÍDER

REPORTER

ASSASSI

DIPLOMATIC

NECROMOBIL

-POEMES - CANçons - LLETRES - ETC. -

(rockitzables o no)

VINT-I-QUATRE ANYS

Vint-i-quatre anys.

No tinc res.

Ja he tendit els ulls per a sempre
a aquest germà imbècil o sant del

He tallat les sogues al trapezi ^[poema]
i en caure he cantat.

He tingut coàguls de ~~flors~~ ^{flors} en totes ^[les ferides]

He caminat països,
he tornat,
avui torne a amar-me'n.

He mendicat en ports estrangers
i en trens que creaven Europa.

He somniat amb Blaise Cendrars.

He tocat la guitarra en un carrer ^[de París]

He tingut por en Estocolm,
sota la nev.

He juntat papers pel carrer
per anar a escriure a una plaça
en la matinada.

He treballat, m'he portat bé.
Agraeix estar viu i estimar.

Estimar els adolescents
Estimar Dylan Thomas i Allen Ginsberg

Estimar els bruts i els bojos

Estimar els negres

Estimar Woodstock

Estimar totes les meves visions

Estimar els meus amics

Estimar el mar

Estimar la màgica incertesa del canvi

que el poema sobreviurà a tot. -54-

SI EM PAGAREN UN MILIÓ DE DÒLARS PER AQUEST POEMA

Si em pagaren un milió de dòlars per
tractaria d'acabar-lo de seguida.

Escriuria en dolços billets verds
i els tiraria al vent
per a que tothom en llegira.

Si em pagaren un milió de dòlars per
els pares comprarien als seus fills els ^[aquest poema]
meus llibres
i els obligarien a estudiar-los.

Si em pagaren un milió de dòlars per
tindria vi fins al darrer dia de ^[aquest poema]
[una vida]

Si em pagaren un milió de dòlars per
m'oferirien d'actuar a un anunci de ^[aquest poema]
[televisió]
tot dient: Jaja poesia.

Si em pagaren un milió de dòlars per
podria aconsellar que l'èxit s'aconsegueixi ^[aquest poema]
[amb esforç]
mentre au gratava les aixelles al ^[aquest poema]
[meu lit].

Si em pagaren un milió de dòlars per
em callaria la boca per a sempre. ^[aquest poema]

GRAN PRESIDENT BLANC

Gran president blanc
emperador
rei
cèsar
senyor de les bombes
de billons de cap
de tòrax d'hàngar
de ramell de morts a la mà.

Vaig a buscar el teu bitllo de caps
un a un

el teu cap de sacerdots al·luïnats

[plens d'avions
el teu cap de gota de sang en un
[torró de sucre

el teu cap incendiat de fòsfor i pe-

[frosi
el teu cap de soldat matant

[xiquets en aldees
el teu cap de flor gasificada

el teu cap d'adolescent mort d'he-

[troina.

el teu cap embrassat de caps deformats

el teu cap de galàxia electrificada

el teu cap sense rastre.

Gran president blanc

sol
amb el teu tòrax d'hàngar

sol
amb el teu ramell de morts
[a la mà

sol.

AVUI EM NETEGE LA CARA

Són les set del matí
i em netege la cara.

Sent algunes gotes esbarar pel meu
i l'aigua ja que la meua pell es riga [pit nu

Avui vaig dormir en pau,
tot i que preferisc no gitar-me a [soles
perquè de nit m'agrada fer l'amor
i perquè quan desperte
sempre tinc ganes d'acariciar algú.

Els meus bigots són plens d'aigua
moltes vegades s'han mullat en [alcohol
han droiat a marihuana
han furgat ventres de noies
però ara només hi ha en ells aigua.

Són les set del matí
i no haig de dir res als homes
simplement que em netege la [cara
i que els meus ulls també estan nets.

No m'he alsat prompte per anar
[a treballar
només vull caminar una estona
i comprar el periòdic al canto
i prendre una tassa de cafè en un [bar no massa car.

Són les set del matí
i isc al carrer només que per [veure el sol.

TOTS ELS POEMES SÓN DEL LLIBRE
"JUGLAROCK" DE RAUL NUNEZ, TRA-
DUÏT AL CATALÀ

BIBLIOGRAFIA

Només l'essencial, de moment. Anirem ampliant-la en números successius.

✓ Andrews & Vinkenoog: " EL LIBRO DE LA YERBA "
 Anagrama

✓ Joe E. Axton: " GUIA DE ALUCINOGENOS "
 Pastanaga

✓ E. B. Maffi: " LA CULTURA UNDERGROUND "
 Anagrama

✓ Timothy Leary,
 i altres: " LA EXPERIENCIA PSIQUEDELICA " (ensayos
 sobre el Libro Tibetano de los Muertos)
 2 volums. Pastanaga

✓ Charles Baudelaire: " LOS PARAISOS ARTIFICIALES "
 Fontanamara

✓ Aldous Huxley: " LAS PUERTAS DE LA PERCEPCION "
 Bruguera

✓ Luis Racionero: " FILOSOFIAS DEL UNDERGROUND "
 Anagrama

✓ Hall: " LOS HIPPIES, UNA CONTRACULTURA "
 Anagrama

✓ A. Carpentier: " LOS PASOS PERDIDOS "
 Bruguera

✓ C. Castaneda: " LAS ENSEÑANZAS DE DON JUAN "
 F. C. E.

✓ M. J. Harner: " ALUCINOGENOS Y CHAMANISMO "
 Guadarrama

E. Rosenthal: " MANUAL PARA EL CULTIVO DE LA
MARIHUANA". Pastanaga

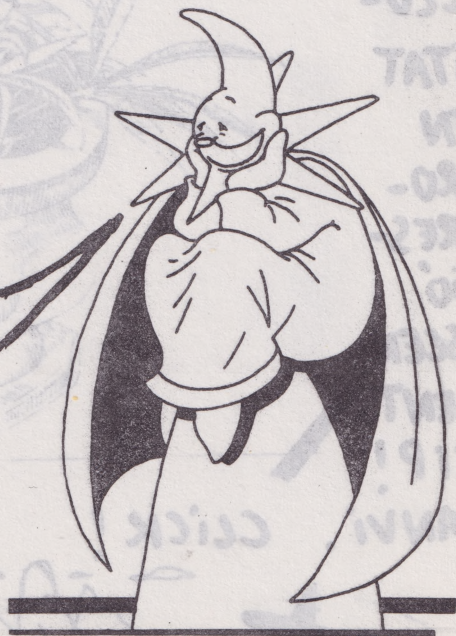
G. Jervis: "LA IDEOLOGIA DE LA DROGA Y LA CUESTION
DE LAS DROGAS LIGERAS "
Anagrama

Una observació per als innocents: De tots els nombrosos textos que hi han, amb el típic titolet ¿QUE SABE VD. DE LAS DROGAS?, LAS DROGAS; QUE SON LAS DROGAS, etc. la immensa majoria són tendenciosos, reaccionaris i repressius. Podreu - contrarestar llur nefasta influència amb la bibliografia donada i la lectura constant, apassionada i fidel d'aquesta la vostra revista.

QUÈ ESPERES PER ENVIAR-
NOS ARTICLES, COMICS, POE-
MES, CANçons, DIBUIXOS, FO-
TOS, EL QUE SIGA?

POTS FER-HO A TRAVÉS
DE QUI T'HAJA VENUT
"AL CIM". AFANYA'T!

PROMPTE SERÀ AL CA-
RRER EL Nº 2!

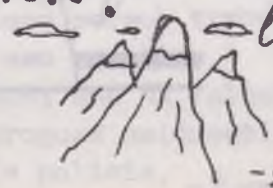
VOL 757 ATRAVESSANT LA BARRERA
DE LA NORMALITAT. Piip! TOT VA BÉ.
Piip! ENTRANT EN ESPAI AERI DE

"LUCI-
DESA".
Piip!
10.000
METRES
D'AL-
TURA.
Piip!
VELO-
CITAT
EN
PRO-
GRES-
SIÓ
ASCEN-
DENT.
Piip!

igual que el lloc és bo per plantar una marihuana

CANVI. CLICK!

COLLECTIU per
l'ALLIBERAMENT
PSIQUEDÈLIC
(C.A.P.)

PER UNA
VIDA QUOTIDIANA
PLENA, GRATIFICANT,
AUTÈNTICA
i
O-E-S-A-L-I-E-N-A-D-A

IMPREGNA'T
DE
PSIQUEDELIA

